

ikke fremgaar af Forslaget, at de folkevalgte Borgmestre skulle paatage sig dette Arbejde. Jeg maa maaske i samme Sammenhæng sige, at det ærede Medlem, da han talte om Tilsynet, udtalte, at det jo kunde bestemmes, at der paahvilede de folkevalgte Borgmestre de samme Forpligtelser i Henseende til at paase, at Lovgivningen bliver overholdt, som nu de kongevalgte Borgmestre have. Jeg vil gøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at noget saadant vilde det være ganske overflødig at bestemme, idet dette Forslag jo aldeles ikke rører ved de Bestemmelser, der alt ere i Købstadkommunalloven om, hvad der paahviler Borgmestrene i saa Henseende, og at det derfor vilde være en ganske umiddelbar Følge af Vedtagelsen af et saadant Lovforslag, at de ny Borgmestre i saa Henseende fik ganske de samme Forpligtelser, som paahvile de gamle.

Idet jeg altsaa erindrer ærede Medlemmer om den Udtalelse, der i sin Tid faldt fra Regeringspartiets Side, skal jeg minde om, at baade den foregaaende og den nuværende Regering have været i deres fulde Ret, naar de forudsatte som noget, man var naaet til en vis fælles Erkendelse af i dette Ting, at det vilde være naturligt, at et saadant Lovforslag, for saa vidt det var Regeringens Agt at fremme et saadant Lovforslag — hvilket det altsaa er —, maatte fremmes i Tilknytning til andre Lovforslag, der vilde blive en Følge af Retsreformens Gennemførelse, og jeg vilde finde det saa meget mere naturligt, at Regeringen nu indtager dette Standpunkt, som vi netop i Aar for første Gang ere naaede til at faa et Fællesudvalg nedsat om Retsreformen omtrent samtidig med, at Rigsdagen har begyndt sine Arbejder, saaledes at man, om nogen Sinde, da sikkert i Aar, maatte kunne nære Forventninger om, at man kunde komme til at overse, hvorledes Arbejdet med Hensyn til Retsreformen kan tænkes at skride frem.

Det ærede Medlem gjorde ogsaa nogle Bemærkninger om Forholdene i Kalundborg. Nu mener jeg, at det ærede Medlem jo ikke vel vil kunne forlange, at hverken jeg eller nogen af de Herrer her skulle kunne bedømme den Borgmester, han omtalte, paa Grundlag af det ano-

nyme Brev, som det ærede Medlem oplæste her i Tinget. Vi vide jo alle, at ligesom det er Tilfældet med Ministre og Rigsdagsmænd, saaledes er det Tilfældet med Borgmestre, at de kunne være underkastede en meget stærk Kritik fra forskellig Side, og den Omstændighed, at der skrives saaledes til det ærede Medlem, kan aldeles ikke i nogen som helst Henseende være vejledende for den Dom, som man bør underkaste en saadan Borgmesters Handlemaade. Jeg maa altsaa i enhver Henseende forbeholde mig alt lige overfor den Fremstilling, som den ærede Ordfører saaledes gav. Men der er et Forhold, jeg udtrykkelig vil nævne. Den ærede Ordfører omtalte, at Regnskaberne ikke vare blevne deciderede paa lovformelig Maade i Kalundborg, og det havde Byraadets Medlemmer i flere Aar fundet sig i. Det forekommer mig meget mærkeligt af Byraadets Medlemmer, at de finde sig deri. Lovgivningen siger udtrykkeligt, hvorledes Decisionen af Regnskaberne skal foregaa, og det er ikke blot ethvert Byrådsmedlems Ret, men ogsaa deres ligefremme Pligt at drage Omsorg for, saa vidt det staar til dem, at Decisionen foregaa paa den Maade, og skulde man, hvad jeg aldeles ikke kan tro, ikke kunne faa Borgmesteren til at indvilge i denne Fremgangsmaade, saa er det endelig aldeles ikke Borgmesterens Sag, da der i den gældende Lovgivning udtrykkeligt staar, at de valgte Byrådsmedlemmer selv vælge Formanden, der skal lede Decisionen af Regnskaberne, og skulde virkelig ikke dette kunne nytte noget udi den gode Stad Kalundborg, saa kan man blot klage til Ministeren, som da nok skal vide at tage sig af dette Forhold og sørge for, at Decisionen af Regnskaberne kan foregaa paa legal Maade.

Jeg skal altsaa ganske kort til Slut udtale dette, at det er Regeringens Agt i Overensstemmelse i øvrigt med Dagsordenen, der tidligere ere vedtagne i dette Ting, at søge at fremme et saadant Lovgivningsarbejde, hvorved Købstæderne selv komme til at vælge deres Formænd for Byraadene, men at Regeringen vil finde det rimeligt at vente, indtil man faar Retsreformen gennemført, og da mener,